

pripovedovali — a hraniti ni hotel nobeden. Čemu pač? Saj so pri Tiščinu lahko zamenjali za pijačo, in zvečer se lažje kaj izpije, kakor pa sné. Dobro se je že zmračilo, ko so se razšli od svojega posvetovanja, in v gosti temi bi bili prišli v Tiščinovo krčmo, da ni sijal mesec. Ker je pa polni mesec plaval po nebu, svetil je ubogim prosjakom, ki so po različnih potih

dohajali k Tiščinu. Samo Blaž Stokavec se jim ni pridružil, dasi je vedel, da bodo ta večer še prav dobre volje. No, njemu Tiščin ni dovolj drago plačeval in pa škoda se mu je zdelo takoj vse zapiti; če je pa denar shranil, gledali so ga tovariši po strani in pa še — no kaj bi govoril: drugje je spal Blaž veliko mirneje in varneje. (Dalje.)

Iz počitniškega dnevnika.

I.

Iz Rima!

V tvoje krilo, drážestna priroda,
Konči trude svoje položim —
Jasni dan, kakó veselo svetiš,
Z Bogom mesto, z Bogom, sívi Rim!

Dušne medle in telesne sile,
Vendar danes čilo spěj korak:
K vam, sabinske, k vam, albanske góre,
Sèn počitka vabi me sladak.

Z Bogom mesto, s tábo se poslavljam,
Radosten mi je srcá utrip,
Niti jedna tožna, mráčna misel
Ne visí nad dušo ta mi hip.

Niti jedna? Oj čemú tajiti,
Kar ni tájno v dnú srcá globin:
Jeden vendar tiho vstaja v prsih,
Da mračí veselje mí, spomin!

Danes grem, a zopet se povrnem
V tvoj naróčaj, večni, sveti Rim:
Ali nékoč, nékoč póči zôra,
Ko za vsélej naj se posloyim!

Ko pustim naj te, krščanstva mesto,
Na sedmérih stavljeno holméh,
Ko naj zadnjikrat šumenje čujem
Tvoje, v slavnih Tibera bregéh.

Ko pustim naj, krasna vas, svetišča,
In pomnikov davnih veličast,
Ko pustim naj — zibel sreče svoje — —
Kdo nad čustvi takrat daj oblast?

Nem poslednjič bodem gledal ná-te,
Rim — ob pótni žalni les oprt . . .
Tóda, misel, dèj, izgíni, misel,
Glej, kakó je duh mi trudni strt!

Danes ni še tisti dan napočil,
Danes čilo dalje spěj korak
Do sabinskih gôr, do gôr albanskih —
Tam počitka čaka sèn sladak.

Mih. Opeka.

